

Nomádský stan

Radůza

Ještě spím v nomádském stanu.
ještě nevidím konec cest svých.
Ještě mnohokrát ulehnu a vstanu,
od ohně slyším hovor a smích.
Jednou všechny koráby pouští, které na cestu se pouští,
navěky spočinou vestínu oáz,
jako ti před námi i ti co přijdou po nás.
I když život můj příteli je mnohem kratší, než jsme mysleli.

Ještě vítr žene mou bárku,
ještě nenadešel čas na návrat.
Ještě mé oči hledí na Polárku.
Kolik je strachu, tolik zavřených vrat.
Jednou všechny lodě své přídě otočí domů k Idě.
Jednou doplují k břehům Itaky,
vystoupím na břeh a ty taky.
I když život můj příteli je mnohem kratší,
než jsme mysleli.

Jednou všechny lodě své přídě otočí domů k Idě.
Jednou doplují k břehům Itaky,
vystoupím na břeh a ty taky, taky, taky, taky.
I když život můj příteli je mnohem kratší,
než jsme mysleli.

Ještě sedím pevně na svém koni,
ještě je přede mnou až k obzoru step.
A když svou hlavu k jeho šíji skloním,
slyším jeho i svůj zrychlený tep.
A lidé pouští, moří i stepí,
silní i slabí,
vidoucí i slepí
v jediném směru k domovu míří
a jejich kroky prach země víří.
I když život můj příteli je mnohem kratší.
I když život můj příteli je mnohem kratší, než jsme mysleli.